

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟ ΑΓΙΑΣ ΑΚΥΛΙΝΑΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Αυτή ή Αγία καί παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀκυλίνα ἦταν ἀπό τά μέρη τῆς Θεσσαλονίκης ἀπό ἓνα χωριό πού ὀνομάζεται Ζαγκλιβέρι καί βρίσκεται στήν ἐπισκοπή τοῦ Ἁγίου Ἀρδαμερίου, γεννήθηκε δέ ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς. Τό δέ Μαρτύριό της συνέβη μετά ἀπό τήν ἐξῆς περίσταση.

Μία τῶν ἡμερῶν ὁ πατέρας τῆς Ἁγίας ἔτυχε νά μαλώσει μέ ἓναν Τοῦρκο γείτονά του (ἐπειδή στό χωριό ἐκεῖνο κατοικοῦν καί χριστιανοί καί Τοῦρκοι) καί κτυπώντας τον, μέ τήν παρέμβαση τοῦ διαβόλου, τόν φόνευσε. Γι' αὐτό τόν ἔπιασαν οἱ ἐξουσιαστές τοῦ τόπου καί τόν πῆγαν στόν πασσᾶ τῆς Θεσσαλονίκης, γιά νά τόν θανατώσει. Αὐτός ὅμως, ἐπειδή φοβήθηκε τόν θάνατο καί θέλοντας νά γλυτώσει, ἀλλοίμονο!, τόν θάνατο, τούρκεψε καί δέν τόν θανάτωσαν. Ἦταν ἀκόμη τότε ή Αγία Ἀκυλίνα βρέφος κάτω ἀπό τό στήθος τῆς μητέρας της. Ἀφοῦ δέ πέρασε ἀρκετός καιρός, οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν στόν πατέρα νά τουρκέψει καί τήν θυγατέρα του. Καί αὐτός ἀποκρινόταν σ' αὐτούς: «Μή σᾶς μέλει γιά τήν θυγατέρα μου. Αὐτή εἶναι στό δικό μου χέρι καί ὅποτε θέλω τήν τουρκεύω». Ἡ μητέρα ὅμως τῆς Ἁγίας, καθώς παρέμεινε στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, δέν παρέλειπε καθημερινά νά διδάσκει στήν κόρη της νά στέκεται σταθερά στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί νά μήν ἀρνηθεῖ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Καί ὅταν ἔφτασε ή κόρη σέ ἡλικία δεκαοκτώ ἐτῶν, πάλι οἱ Τοῦρκοι τοῦ ἔλεγαν τά ἴδια. Τότε ὁ πατέρας της φωνάζει τήν Ἀκυλίνα καί τῆς λееι: «Νά, παιδί μου, οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι μου λένε καθημερινά νά τουρκέψεις. Γι' αὐτό ἀργά ή γρήγορα θά τουρκέψεις □ μόνο κάνε το μιά ἡμέρα πιο πρωύτερα, γιά νά μήν ἐνοχλοῦν καθημερινά καί ἐμένα οἱ Τοῦρκοι».

Ἡ Αγία ὅμως φλεγόμενη ἀπό τόν διάπυρο ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ μέ μεγάλη γενναιότητα τοῦ ἀποκρίθηκε: «Μήπως εἶμαι ἐγώ ὀλιγόπιστη σάν καί ἐσένα, νά ἀρνηθῶ τόν ποιητή καί πλάστη μου, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε γιά μᾶς σταυρό καί θάνατο; Ἄς μή μου συμβεῖ τοῦτο ποτέ. Ἐγώ εἶμαι ἔτοιμη νά ὑπομείνω κάθε βασανιστήριο, ἀκόμη καί θάνατο γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου». Ὡ λόγια ἀξιοθαύμαστα, ὄχι θυγατέρας ἐνός τρισάθλιου πατέρα, ἀλλά θυγατέρας ἀληθινά τοῦ ἐπουράνιου βασιλιᾶ Χριστοῦ!

Τότε ὁ πατέρας της βλέποντας τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης της, πῆγε στούς Τούρκους καί τούς λέει: «Ἐγώ μέν δέν κατάφερα νά μεταπείσω τήν θυγατέρα μου νά τουρκέψει. Ἐσεῖς ὅ,τι θέλετε κάνετε σ' αὐτήν». Μόλις τό ἄκουσαν αὐτό ἐκεῖνοι, ταραχθήκαν καί ἀμέσως στέλνουν ἀνθρώπους δικαστικούς, γιά νά φέρουν τήν Μάρτυρα. Ἡ δέ εὐλογημένη μητέρα τῆς Ἁγίας, ὅταν εἶδε τούς ἀπεσταλμένους ὑπηρέτες, ἀφοῦ πῆρε τήν κόρη της, λέγει σ' αὐτή τήν ὀλοστερνή αὐτή παραγγελία: «Νά παιδί μου πολυαγαπημένο καί γλυκύτατη θυγατέρα Ἀκυλίνα. Νά σπλάγγνο μου ἔφθασε ή ὥρα ἐκείνη, γιά τήν ὁποία κάθε ἡμέρα σέ συμβούλευα νά φερθεῖς λοιπόν σάν παιδί ὑπάκουο καί νά ὑπάκουεις στίς συμβουλές μου καί νά μείνης ἀνδρεία στά βασανιστήρια πού πρόκειται νά πάθεις καί μήν ἀρνηθεῖς τόν Χριστό». Καί αὐτή παρομοίως μέ δάκρυα ἀποκρίθηκε: -«Μή φοβᾶσαι μητέρα μου καί ἐγώ

τόν ἴδιο σκοπό ἔχω, καί ὁ Θεός ἄς εἶναι βοηθός μου καί νά προσεύχεσαι γιά χάρι μου». Καί ἔτσι ἀποχαιρετίσθηκαν ἀναμεταξύ τους μέ θρήνους καί δάκρυα.

Οἱ δέ ὑπηρέτες, ἀφοῦ ἔδεσαν τήν Μάρτυρα, τήν πῆγαν στό δικαστήριο. Ἀκολούθησε κατόπιν καί ἡ φιλόστοργη μητέρα τήν πολυαγαπημένη θυγατέρα, ὅπως ἀκολουθεῖ ἡ προβατίνα τό θηλυκό παιδί της, ὅταν τήν σέρνουν στόν τόπο τῆς σφαγῆς, ἐπειδή τά μητρικά σπλάγχνα δέν τήν ἄφηναν νά χωρισθεῖ. Ἄλλα οἱ ὑπηρέτες τήν μέν μητέρα της τήν κλείδωσαν ἔξω ἀπό τό προαύλιο, τήν δέ Ἀκυλίνα τήν πῆγαν μέσα καί τήν παρουσίασαν μπροστά στόν δικαστή, ὁ ὁποῖος τῆς λέει· «Μωρή γίνεσαι Τουρκάλα;».

Ἡ Ἁγία ἀποκρίθηκε· «Ὅχι, δέν γίνομαι. Νά μή συμβεῖ ποτέ νά ἀρνηθῶ τήν πίστη μου καί τόν Δεσπότη μου Χριστό». Μόλις τά ἄκουσε αὐτά ὁ δικαστής θύμωσε καί προστάζει νά γδύσουν τήν Ἁγία καί νά τήν ἀφήσουν μόνο μέ τό πουκάμισο καί ἔτσι νά τήν δέσουν σέ ἕναν στῦλο καί νά τήν δέρνουν μέ ραβδιά, πρᾶγμα πού ἔγινε, καί δύο ὑπηρέτες τήν ξυλοκόπησαν ὥρα πολλή. Ἄλλα ἡ Μάρτυς ὑπέμεινε μέ πολλή ἀνδρεία αὐτό τό βασανιστήριο. Μετά ἀπό αὐτά ὁ δικαστής καί ἄλλοι Τοῦρκοι, φέρνοντας τήν Μάρτυρα μπροστά τους, ἄρχισαν νά τήν κολακεύουν καί νά τῆς ὑπόσχονται ταξίματα πολλά καί δῶρα, μόνο νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη της. Ἄλλα ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή εἶχε βαθιά μέσα στήν καρδιά τόν ἔρωτα πρός τόν νοητό νυμφίο της Χριστό, τίποτε ἀπό αὐτά δέν λογάριζε. Καί ἐπειδή ἕνας μέγας καί πλούσιος ἀπό αὐτούς τῆς εἶπε κάτι θρασύτερο ἀπό τούς ἄλλους: «Τούρκεψε Ἀκυλίνα καί ἐγώ θά σέ πάρω νύμφη στόν υἱό μου», ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ μέ τόλμη ἀνείπωτη τοῦ ἀποκρίθηκε: «Ὁ διάβολος, νά πάρει καί ἐσένα καί τόν υἱό σου». Μόλις τό ἄκουσαν αὐτό ἐκεῖνοι ἄναψαν ἀπό τόν θυμό καί γδύνοντας πάλι τήν Ἁγία, ὅπως καί πρῶτα, τήν ξυλοκόπησαν ὥρα πολλή. Ἐπειτα, ἀφοῦ τήν ἔλυσαν, πάλι τήν ἐξετάζουν γιά τρίτη φορά. Καί τῆς λέει ὁ δικαστής. «Δέν ντρέπεσαι μωρή νά δέρνεσαι γυμνή μπροστά σέ τόσους ἀνθρώπους; (διότι σχίσθηκε τό πουκάμισό της ἀπό τίς πολλές ξυλιές, καί ἔμεινε γυμνή) ἢ τούρκεψε ἢ θά συντρίψω τά κόκκαλά σου ἕνα πρός ἕνα». Καί αὐτή δέ ἀποκρινόμενη τοῦ λέγει· «καί τί λαχτάρησα ἀπό τήν πίστη σας, γιά νά ἀρνηθῶ ἐγώ τόν Χριστό μου ἢ ἀπό ποιά θαύματα τῆς πίστεώς σας νά πιστέψω, οἱ ὁποῖοι βρωμᾶτε ἀκόμη ζωντανοί!» Ὡ τόλμη μαρτυρική! Ὡ μεγαλοψυχία ἄξια οὐρανίων ἐπαίνων! Ὡ ἀπαντησι, ὄχι ἐνός τρυφεροῦ κοριτσιοῦ, ἄλλα ἐνός γίγαντα ἀνδρειωμένου!

Μόλις λοιπόν τά ἄκουσαν αὐτά, κατακοκκίνησαν ὅλοι ἀπό τήν ντροπή. Διότι τί ἄλλο μπορούσαν νά κάνουν, ἀναγκαζόμενοι ἀπό τήν φανερή ἀλήθεια τῶν λόγων;

Καθώς ὅμως ἄναψαν ἀπό τόν θυμό, τήν ξυλοκόπησαν γιά τρίτη φορά τήν Ἁγία καί τόσο ἄσπλαγχνα, ὥσπου τήν ἄφησαν σάν νεκρή καί ἡ γῆ κοκκίνισε ἀπό τά αἵματα καί οἱ σάρκες της ἔπεφταν στήν γῆ. Ὑστερα, ἀφοῦ ἔλυσαν τήν Μάρτυρα, τήν φόρτωσαν σέ ἕναν Χριστιανό, πού ἦταν ἐκεῖ παρών, καί τήν πῆγαν στό σπίτι τῆς μητέρας της, ἡ ὁποία ἀγκαλιάζοντας τήν θυγατέρα της, πού ἦταν στά τελευταῖα της, λέει, «τί ἔκανες παιδί μου»; Καί ἡ Μάρτυς, ἀφοῦ μόλις καί μετά βίας συνῆλθε καί ἄνοιξε τά μάτια της καί εἶδε τήν μητέρα της, τῆς εἶπε· «καί τί ἄλλο θά μπορούσα νά κάνω, μητέρα μου, ἐκτός ἀπό ἐκεῖνο πού μοῦ παρήγγειλες; Νά σύμφωνα μέ τήν συμφωνία πού εἶπαμε φύλαξα τήν ὁμολογία τῆς πίστες μου»· καί

ἡ μητέρα της, ἀφοῦ σήκωσε τά χέρια καί τά μάτια της οὐρανό, δόξασε τόν Θεό. Καί, καθώς συνομιλοῦσε ἡ Μάρτυς μέ τήν μητέρα της, παρέδωσε τήν ψυχή της στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἔλαβε τόν στέφανο τοῦ Μαρτυρίου.

Τό δέ πάντιμό της καί Ἅγιο λείψανο, ὃ τοῦ θαύματος!, εὐωδίασε ἀμέσως μία εὐωδία θαυμάσια, καί τόση πολλή, ὥστε καί ὅλος ὁ δρόμος ἀπό ὅπου περνοῦσαν μέ τό Μαρτυρικό λείψανο, πού πήγαιναν νά τό ἐνταφιάσουν, εὐωδίαζε. Καί τήν νύχτα ἐκείνη κατέβηκε φῶς ἀπό τόν οὐρανό καί ἔλαμπε ἐπάνω στόν τάφο τῆς Μάρτυρος, σάν ἄστρο λαμπρότατο. Καί ὅσοι Χριστιανοί τό εἶδαν δόξασαν τόν Θεό, στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καί τό κράτος στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

(Νέον Μαρτυρολόγιον, σελ. 186).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.